

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

27 februari 1985

nr. 22.651

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 22 juni 1983 betreffende de aan hem opgelegde aanslag tot navordering van inkomstenbelasting over het jaar 1969.

1. Aanslag.

Aan belanghebbende is over het jaar 1969 een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting opgelegd naar een belastbaar inkomen van f 72.024,--, zonder verhoging.

2. Loop van het geding tot dusverre.

Belanghebbende is van de aanslag tot navordering in beroep gekomen bij het Gerechtshof te Amsterdam. Dit Hof heeft de aanslag tot navordering vernietigd.

De Staatssecretaris van Financiën heeft tegen de uitspraak van dat Hof beroep in cassatie ingesteld. De Hoge Raad heeft op dit beroep voormelde uitspraak vernietigd en het geding verwezen naar het Gerechtshof te 's-Gravenhage (hierna te noemen: het Hof) ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer met inachtneming van 's Hogen Raads arrest.

Het Hof heeft de aanslag tot navordering verminderd tot een naar een belastbaar inkomen van f 55.342,-- op de navolgende gronden:

"1) dat belanghebbende niet bestreden heeft dat zijn belastbare inkomens over de jaren 1951 tot en met 1968 op de navolgende bedragen werden aangegeven, onderscheidenlijk uiteindelijk kwamen vast te staan:

Aangegeven uiteindelijk bepaald op

1951	f 8.211,--	f 9.261,--
1953	f 7.899,--	f 16.994,--
1954	f 13.050,--	f 23.926,--
1955	f 13.614,--	f 18.045,--
1956	f 14.197,--	f 14.197,--
1957	f 13.966,--	f 13.966,--
1958	f 16.884,--	f 34.873,--
1959	f 11.938,--	f 19.938,--
1960	f 14.484,--	f 14.484,--
1961	f 14.552,--	f 14.552,--
1962	f 12.087,--	f 12.087,--
1963	f 12.906,--	f 12.906,--
1964	f 14.773,--	f 17.773,--
1965	f 18.136,--	f 18.136,--
1966	f 19.492,--	f 22.637,--
1967	f 26.538,--	f 26.538,--
1968	f 28.921,--	f 32.266,--

2) dat niet is gesteld of op andere wijze aannemelijk is geworden dat deze aangegeven en vastgestelde inkomens niet tevens een beeld geven van de verschillen in de winstbedragen die belanghebbende aangaf en die uiteindelijk in aanmerking werden genomen voor de belastingheffing;

3) dat uit deze verschillen in winstbedragen en in belastbare inkomens naar 's Hofs oordeel, mede gelet op de omstandigheid dat sinds 1960 er van geen of slechts kleine verschillen sprake was, niet volgt dat de Inspecteur ten tijde van het vaststellen van het belastbare inkomen voor de (primitieve) aanslag voor het onderhavige jaar een hogere winst dan belanghebbende aangaf redelijkerwijs behoefde te verwachten;

4) dat daaraan naar 's Hofs oordeel niet afdoet dat de Inspecteur veelvuldig onderzoeken betreffende belanghebbendes aangiften nodig oordeelde, aangezien zulks wel er op wijst dat de Inspecteur vreesde voor aanmerkelijk te lage aangiften, doch dit laatste op zich niet inhoudt - ook in dit geval - dat redelijkerwijs behoefde te worden verwacht dat die vrees zou worden bewaarheid;

- 5) dat mitsdien de Inspecteur ten tijde van de vorenbedoelde vaststelling een hogere winst dan belanghebbende aan gaf redelijkerwijs niet had behoeven te verwachten;
- 6) dat de Inspecteur voldoende gemotiveerd heeft gesteld, uiteindelijk, dat het belastbare inkomen f 55.342,-- bedraagt;
- 7) dat belanghebbende niet bewezen heeft dat het belastbare inkomen lager is dan dit bedrag;
- 8) dat het Hof voor dit oordeel mede in aanmerking heeft genomen dat vaststaat dat in de jaren 1969 tot en met 1971 privé-opnamen niet waren geboekt, kolommen van het kas-, bank- en giroboek niet waren geteld, kassaldi niet waren vermeld, geen debiteuren- en crediteurenlijsten aanwezig waren, verschillen aanwezig waren ten aanzien van gelden van derden en voorts dat vele tellingen foutief waren;
- 9) dat het Hof voorts belanghebbendes stelling dat hem niet alle gegevens zijn verstrekt omtrent hetgeen waarvan de rijksaccountant bij de berekening van het belastbare inkomen is uitgegaan als ongeloofwaardig verwerpt, mede gelet op de in 1973 na 3 juli en in 1974 tussen deze accountant, de Inspecteur en belanghebbende gevoerde briefwisseling en de omstandigheid dat het Hof geen enkele aanwijzing heeft dat het boekenonderzoek bij belanghebbende niet zorgvuldig zou zijn verricht;
- 10) dat belanghebbende zich voor het eerst in zijn verzoekschrift tegen het cassatieberoep van de Staatssecretaris van Financiën er op beroepen heeft dat hem na 1974 zou zijn toegezegd, althans zou zijn medegedeeld, door de Inspecteur dat de navorderingsaanslag zou worden vernietigd;
- 11) dat - veronderstellenderwijs aannemende dat belanghebbende in dat stadium van het geding nog dit verweer mocht voeren - het Hof hieromtrent het volgende opmerkt;
- 12) dat de Inspecteur deze toezegging of mededeling ontkent en het Hof geen enkele aanwijzing heeft die er op zou kunnen duiden dat zulk een uitlating door de Inspecteur zou zijn gedaan;
- 13) dat het Hof de ontkening van dit laatste door de Inspecteur als juist aanvaardt;
- 14) dat uit het vorenoverwogene volgt dat het belastbare inkomen dient te worden verminderd overeenkomstig de uiteindelijke conclusie van de Inspecteur."

3. Het tweede geding in cassatie.

Belanghebbende heeft van de uitspraak van het Hof beroep in cassatie ingesteld.

De Staatssecretaris van Financiën heeft een verzoekschrift ingediend.

4. Beoordeling van het beroep in cassatie.

Uit de bestreden uitspraak - met name ook uit 's Hof's zesde en zevende rechtsoverweging - blijkt enerzijds dat het Hof de gronden, door de Inspecteur aangevoerd ter ondersteuning van zijn uiteindelijke stelling dat wegens een hogere winst van belanghebbende dan door deze was aangegeven diens belastbaar inkomen voor het jaar 1969 f 55.342,-- heeft bedragen, deugdelijk heeft geacht en tot de zijne heeft gemaakt, en anderzijds dat het Hof, mede in aanmerking genomen zijn in zijn achtste rechtsoverweging omschreven vaststellingen, het verweer van belanghebbende dat bedoeld belastbaar inkomen lager was dan voormeld geldbedrag, als niet bewezen ter zijde heeft gesteld, al hetgeen het Hof heeft kunnen doen.

Een en ander brengt mee dat, voor zover belanghebbende beoogt zich erover te beklagen dat het Hof met betrekking tot een hogere door hem, belanghebbende, in 1969 behaalde winst dan door hem was aangegeven, geen oordeel heeft uitgesproken en dat in elk geval het Hof niet of onvoldoende aandacht heeft besteed aan zijn, belanghebbendes, bovenomschreven verweer, die klacht wegens gemis aan feitelijke grondslag geen doel kan treffen.

Belanghebbendes bestrijding van de door het Hof in zijn negende rechtsoverweging neergelegde oordelen kan evenmin slagen, aangezien toch deze oordelen een feitelijk karakter dragen en niet onbegrijpelijk zijn zodat zij in cassatie niet met vrucht kunnen worden bestreden.

Waar 's Hof's oordeel, dat het geen enkele aanwijzing heeft die erop zou kunnen duiden dat na 1974 door de Inspecteur aan belanghebbende zou zijn toegezegd, althans zou zijn medegedeeld,

dat de navorderingsaanslag zou worden vernietigd, als van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk in cassatie onaantastbaar is, en waar voorts het aan het Hof vrijstond de ontkenning door de Inspecteur zulk een uitlating te hebben gedaan als juist te aanvaarden, kunnen belanghebbendes bezwaren tegen voormeld oordeel en evenvermelde aanvaarding hem reeds daarom niet baten.

5. Slotsom.

Uit het hierboven onder 4. overwogene volgt dat het beroep niet tot cassatie kan leiden.

6. Beslissing.

De Hoge Raad
verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door mrs. Vroom, vice-president, Stol, Jansen, Van der Linde en Roelvink, raden. Uitgesproken door de vice-president voornoemd ter raadkamer van 27 februari 1985, in tegenwoordigheid van de waarnemend-griffier mr. Van den Dries.

Van den Dries

Vroom